

๕๕

คนมีปัญหา

คนมีปัญญาคือจะเป็นคนชั้นสูงชั้นใหญ่เพียงเท่าใดก็ได้ ถ้ารู้จักทานการให้ ถ้ารู้จักทาน การให้จะเป็นคนสูงคนใหญ่เพียงเท่าใดก็ทำได้ อุตส่าห์ให้ อุตส่าห์บำรุงไป อุตส่าห์หล่อเลี้ยงไป

ถ้าคนไม่มีสติปัญญาหล่อเลี้ยงไม่เท่าไรนัก ให้เขาเป็นอยู่เขาไป ถ้าคนโง่ต้องหนักหน่อยหนึ่ง

นี้แหละ การให้นี้เรียกว่าเป็นประเพณีของคนมีปัญญา ไม่ใช่เป็นประเพณีของคนโง่

คนมีปัญญาอยู่ในสถานที่ใด หญิงก็ดีชายก็ดี เป็นใหญ่ในที่นั้น เพราะทานการให้สงเคราะห์ อนุเคราะห์เขาอยู่เสมอไป ใหญ่ในที่นั้น ไม่ต้องสงสัยคนมีปัญญา

ถ้าคนโง่ อยู่ในที่ไหนจน มีที่อยู่ในที่นั้น ไม่ให้ใคร มีอะไรให้ไม่ได้ กลัวจะหมด กลัวจะสิ้น กลัวจะเปลืองไป ให้เป็นหมดเป็นสิ้นเป็นเปลืองไป ให้ไม่ได้ ให้ไปเล็กไปน้อย กลัวจะหมดจะสิ้นเปลืองไปเสียแล้ว

หนักเข้าต้องอยู่คนเดียว อยู่คนเดียวเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มีใครไปเยี่ยมไปเยือนเลย เพราะอะไร? ไม่มีอำมิสเครื่องหล่อเลย ไม่

มีอาหารรางวัลอะไรสักชนิดหนึ่ง เขาไม่เยี่ยม นี่คนโง่เป็นอย่างนี้ ฆ่า
ตัวเองทั้งเป็น

คนฉลาดเลี้ยงตัวเอง สร้างตัวเองทั้งเป็น ส่งเสริมตัวเอง
ทั้งเป็น นี่คนฉลาด

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ทานานุโมทนาภคา (ฉากหลัง)”

๓ เมษายน ๒๕๕๙